

IVA PETROVÁ

V RAKVIČKÁCH
MOZKU

IVA PETROVÁ

V RAKVIČKÁCH
MOZKU

V RAKVIČKÁCH MOZKU

V rakvičkách mozku
vzpomínka roste do nebe
na ty žluté písničky
co se mnou nemají
nic společného.
Pálí a žere mě vědomí
že život můj od nyní
do před tím
a vůbec celé retro mého žití
je den po dni ale vážně k zblití.
Ti, co mi vrostli do srdce
jako ty písničky
s barevným peřím
mi navždy oškubali křídla.

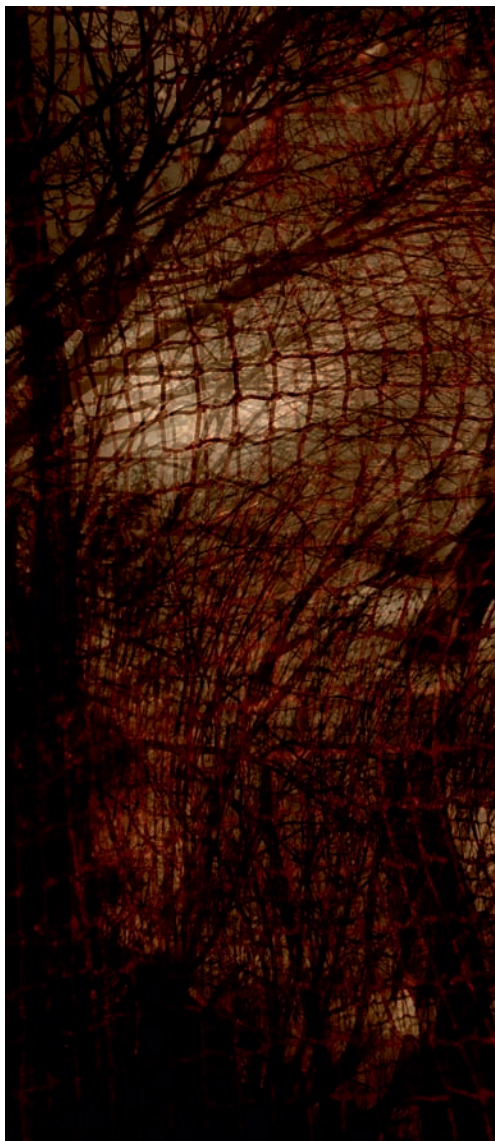
1988

SLOVO

Přiletělo slovo
ó božský ibisi
dávno zapomenuté
zaprášené.
Letělo okolo
tak jako kdysi
v minulém životě
když někdo zazvonil
a za dveřmi nikdo nebyl.
Byly totiž prohnílé
a neměly kliku
jen lebku na obrtlíku.
To slovo je lepkavý
a sladký jak chudobka
a teď se na mě přilepilo
když jsem si řekla
že už mě nepotká.
Mám ho v krabičce od sirek.

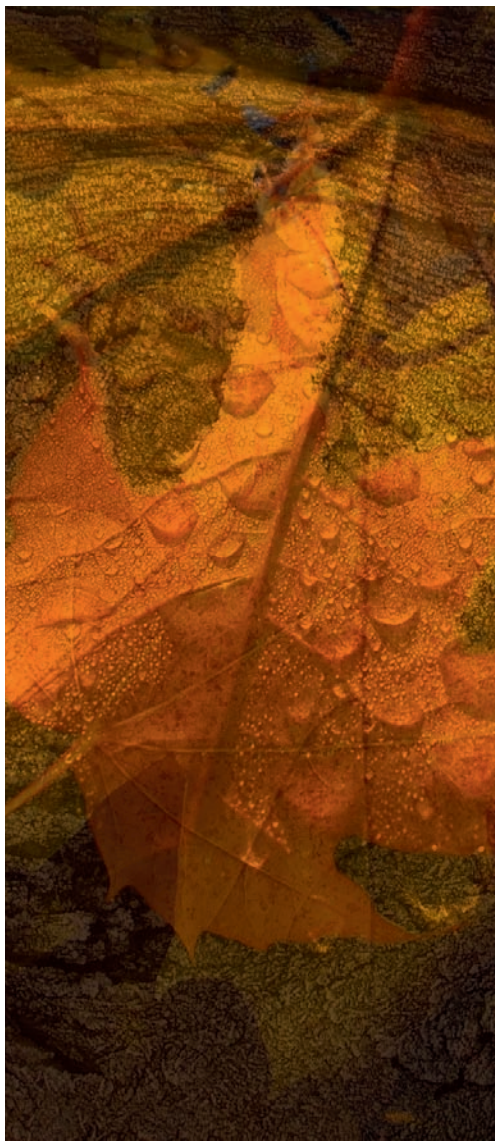
1992

V TOUŽENÍ

Postel prázdná muž tu není
hvězdy na zdi tma jak v ranci
přihořívá
nohy k tanci milostnému připravené
jako kdysi když se stmívá
po té chvíli co jsme pili
víno z dlaní rozechvění
ruka v ruce řekla zůstaň.
Hlava bloudí po polštáři
hledá vůni hvězdy září
stěny dusí slabé vzdechy
spánek mešká
volám duchy ku pomoci
jako v kleci
oči mhouřím
tebe vidím.
Ruce leží, tisknou víru
k bledé tváři
v slabikáři slovo MÁMA
šťastná zpívá
že se může vídat s mužem
má ho ráda
ruka s vírou natažená k příští chvíli
jsem tvá žena.

2006

JANOVI

Buněčnými membránami
všemi póry
kůží celou
saju toto představení
být tak malou chvílí s tebou.
Skryta v davu
vidět není
kazy vzory
před tábory radostnými...
pojďme domů... převtělení.
Ruka s rukou
teple lnouti
vším co mohou
růže z pouti
v němé chvíli vystřelená...
mocný muž a mocná žena.

2009

SETKÁNÍ

Setkalo se doopravdy
mnoho lží a mnoho pravdy
významy se scházely
málokdy ač jasné byly
pohromadě vězely.
Stáli jsme tu spolu lační
sametově doufali
že ten jeden prostý význam
z osidel jsme dostali.

2009

DOMA

Milostnými předehtami
z ráje tóny vůlí něhou
pila naše namlouvání
bez tebe být nebo s tebou
ptala jsem se v odevzdání.
Čas nelitostně sny mé kosil
co milý nitro svoje k duši mojí nosil
a ze sna mého ubývání
a z ráje tónů ticho květu
tys nevinný ač sen's můj dusil
nevěda o tom a v lásky letu.
A prázdnem nyní pohlcena
Jsem stále více mocná žena.

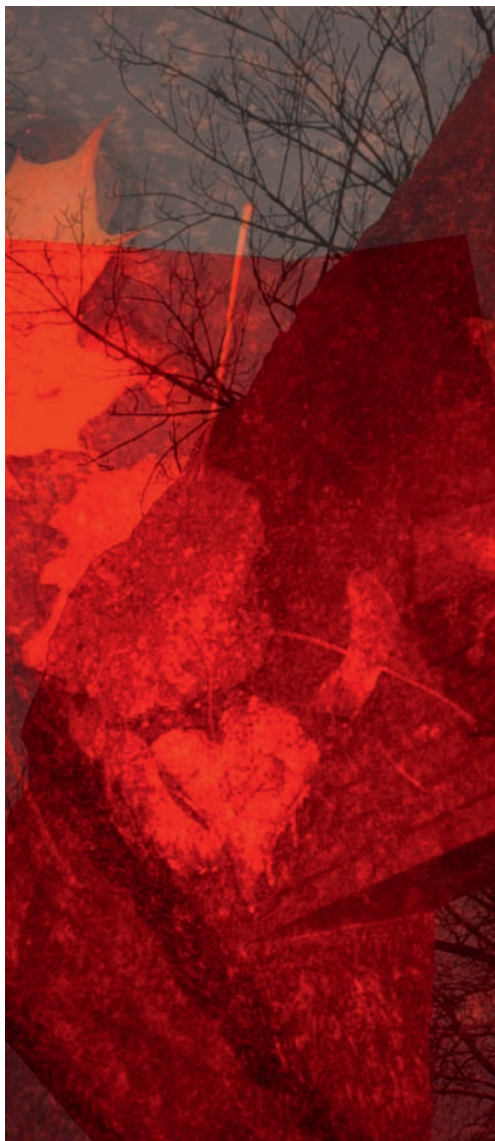
2009

I.

Tlukot hodin stíny na zdi
ryba z plechu vystřižená
zprávy z novin už se pozdívá
žádný muž a jedna žena.
Sama spí tu v rytmu času
který tikot hodin krájí
sama s rybou v svíci jasu
stíny z něho na zdi vlají.
Hlavou jde jí stesků více
ten jeden však velký je
že jen pro ni hoří svíce
že dvě srdcí tu nebije.

2010

II.

Na obrázku od synáčka
stíny tančí toporně
flétničku tu chlapec mačká
nad svící tu visí v tmě.
Tolik toho obraz říká
o něm o mně o nás všech
žena hledíc za hřích piká
s nocí malý tichý vzdech.
Jména dětí... vysloví je
na rtech něžně zahřeje
do objetí tajně skryje
jejich touhy naděje.

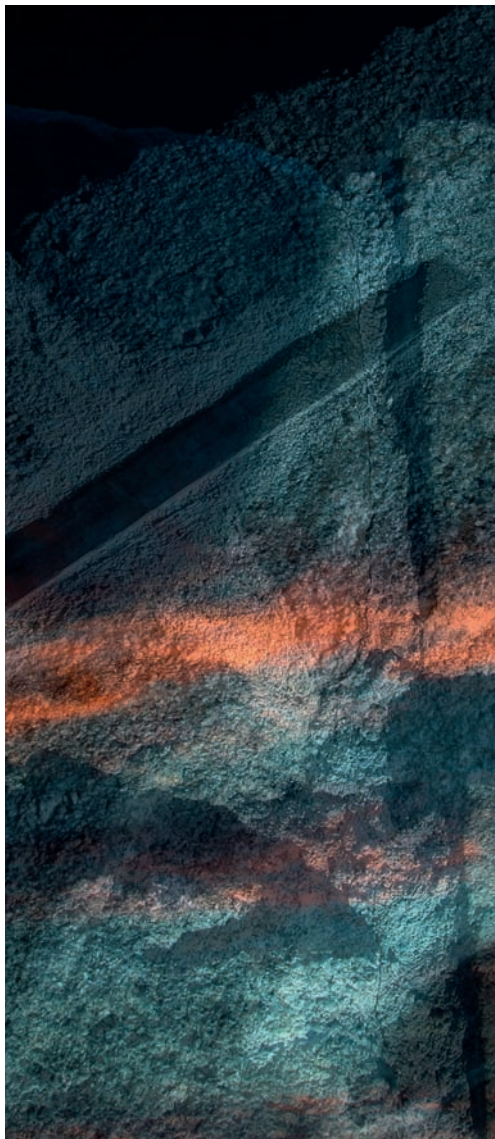
2010

III.

Další noci svíce září
co kol stojí ožije
i suché květy na oltáři
co prádelníkem starým je.
Růže v džbánech měkce oblých
upomínkou na časy
moje paměť přespává v nich
kolik ještě?... říká si.
Plamínek si v kouli ze skla
poskakuje bez cíle
hledím na něj slza lesklá
zdá se mi být motýlem.

2010

S ANDĚLY

Dětská má očenka
ze vnitřku i z venka
z zestárlé hlavy už hledí...
tu se jim zazdá... hle andělé bledí
bloudící okolo vypráví hladí
vidím jak starostí kloní se tady
nade mnou nad celou
nad hlavou zemdlenou
s očima dětskýma
co duši bolavou
chtěly by kolíbat...
na roky... na dlouho.
Anděle! Má touho!

2010

S NOCÍ

O strop tu světlo opírá se
zrozené z moci mé
z moci tmy viděné.
V hlubině samé mne víra se
s prázdňem střídá
a v tichém stínu pohnutí
se lítost křivdy přidá
a tělo pláče k zalknutí
když světlo důkaz vydá
o bez konce času plynutí
a věčném bolu z žití
o marné touze splynouti...
...někomu náležeti.

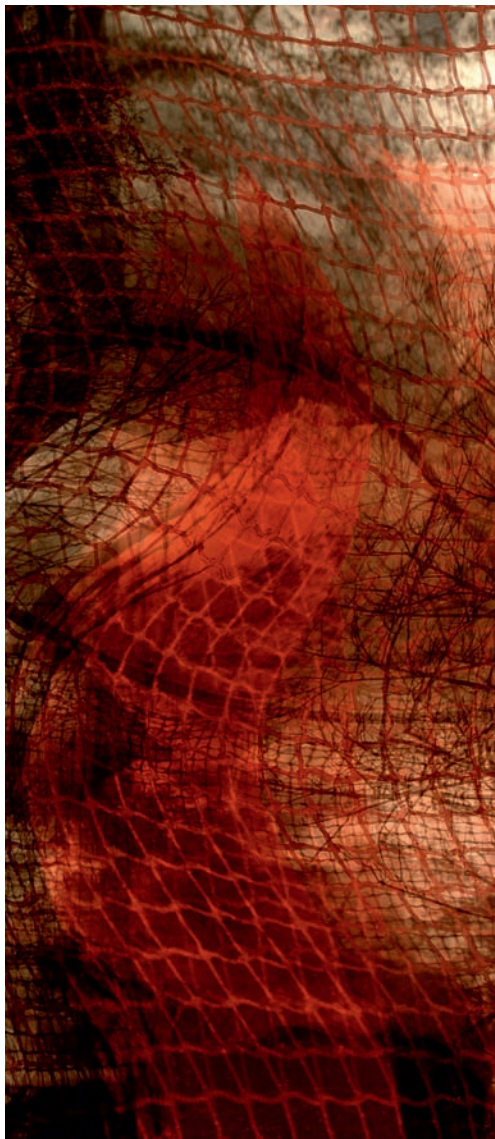
2010

PO CESTĚ

Cestou jsme plakali smáli se čekali
až přijde Ježíšek... v něho jsme věřili
ve vlasech s mašlemi na léto myslili
od mámy pelíšek ustlaný mívali
než přišel život k nám od dětství
oproštěn
pak byl jsme každý sám z čistoty
vyhoštěn.
Ježíšek nechodí zůstal v snech
uvězněn
prokouklí pláčeme smát se nám
nechtívá
v pelíšcích bez mámy samota tíživá.
Jak nebýt žalostný při tom všem
plynutí
bez mašlí... Ježíška
klidu jsme nenašli.

2010

SLIB

Kolikpak toho ještě zvíme?
O tom a o tom... o tamtom?
Co svět nám ještě nanutí?
Chtíc vědět co znát neumíme
vyzývám srdce něžný tón
ať tajemství své vyjeví
ať konejšivý je a laskav tuze
by zpomalil mé tonutí
a zpráv těch dobrých po zásluze
předal mi... jen těch nejlepších
že ještě dlouho budu s vámi
že světlo najdem ve verších.

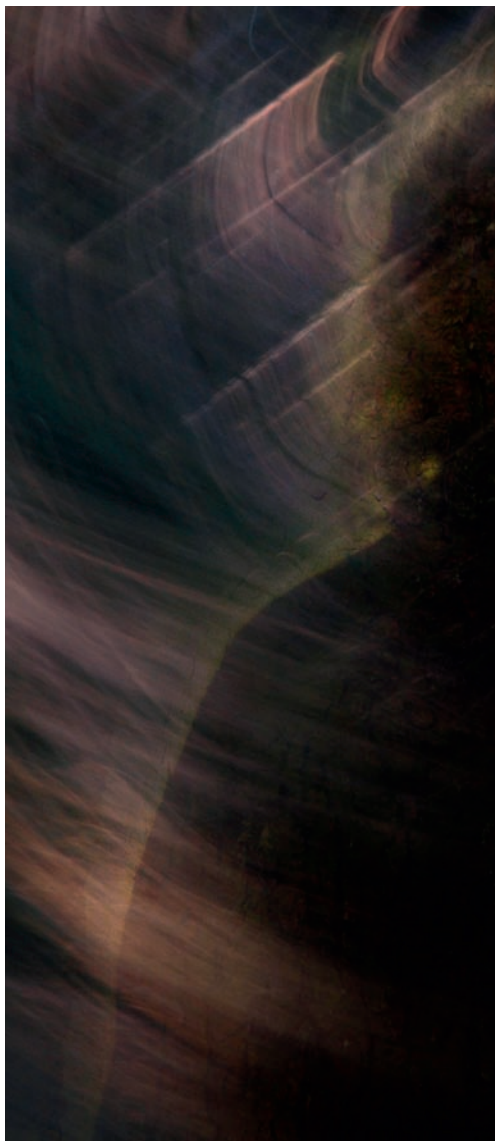
2010

O MÁMĚ

U plané u pláňky
stroměčku marného
osoba shrbená
stávala u branky
mávajíc na něho
očenka zamžená
za ním se dívala.
U plané u pláňky
pusto dnes napořád
máma už nestává
kde býval vždycky rád.
I když ho k odchodům
nutil svět šílený
nepřál si nevěřil
že bude bez ženy
jediné nejdražší
o níž to nevěděl
dokud naň provždy už
planý strom nehleděl.

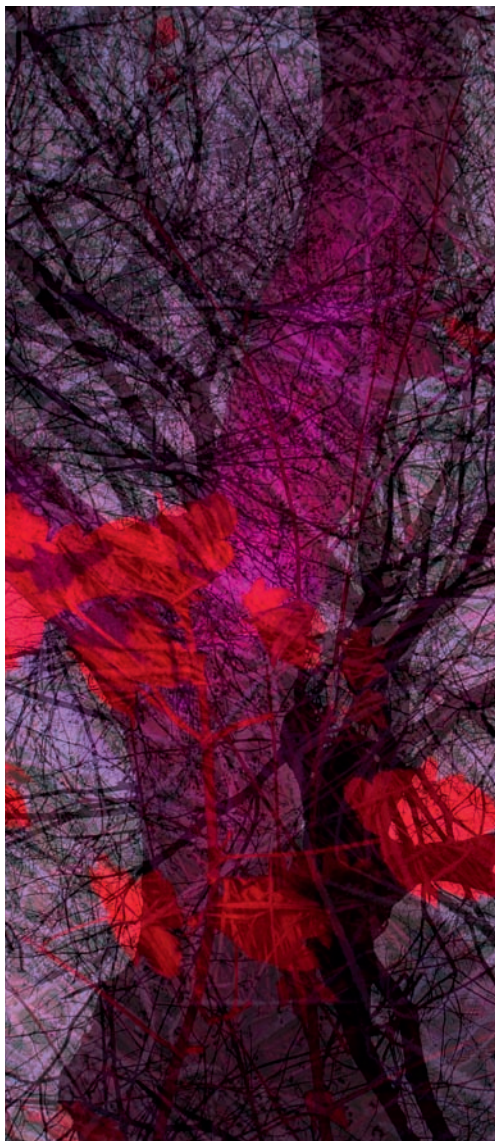
2010

47. NAROZENINY DOPIS NEEXISTUJÍCÍMU MUŽI

Věk oblíbených čísel
uhlídal mne tak vzdálenou
kéž by ses tiše přidal ke mně přišel
a zdvih mou hlavu zemdlanou
potom bys slabých vzdechů zaslechl
trýznivých tak jak sotva snést
doznívající v mihotavém echu
k lítosti mohly by tě vést
nad tím jak hoře s časem tíží
a málokdy se probarví
v jas čirý jako kdesi moře
co v myslích našich vypráví
o nekonečném času plutí
o nekonečném bolu v nás
o konečnosti našich žití
o pravesmírném sólu krás.

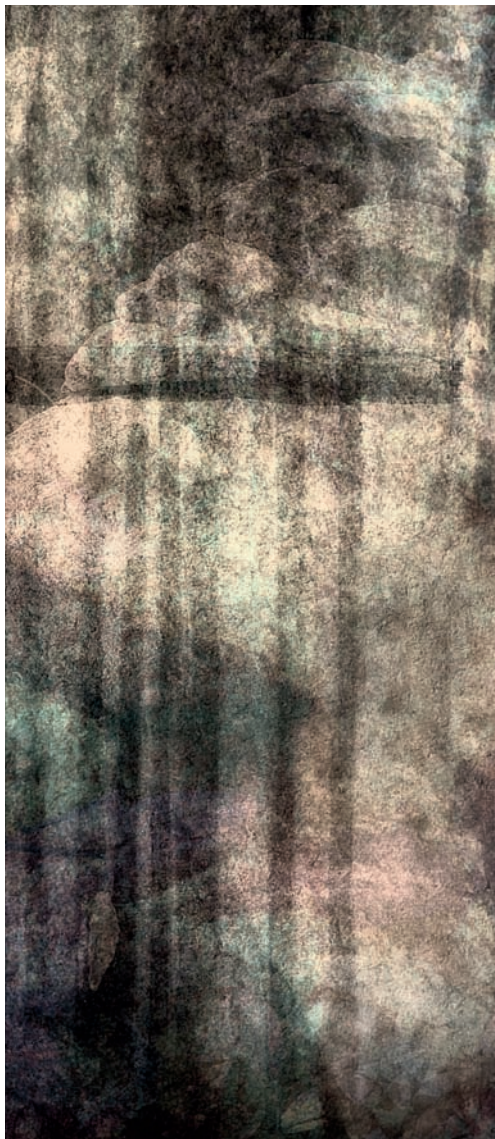
2010

S NEMOCÍ

Jak konečně tě pojmenovat
jak vyzvat zahnat napořád
chorobo zlá...
Ty tichá zášti v krvi mojí
jak s tebou neprohrát
co s ránou když se nezahojí
by jeden tu neuchřad.
Sudice zlá se od kolébky šklebí
kde sotva hledíc děvenka kdys ležela
pařátem chladným šátrá po ní
však místo děcka žena prozřelá.

2010

TAK

Funus své nemoci
funus jí vystrojím
úzkosti odzvoní
pádem tím trvale
nebude chvíle již
jediné zoufalé
květin a patosu
květin jí uviju
k cestě té ode mne
potom já ožiju
s díkem jí vyvedu
sluší se děkovat
v toužení po řádu
nechci ji více znát !

2010

O ČASE

Hodiny mé na zdi jdou si
vyprávějí rytmicky
příběh času jemuž slouží
bezdůvodně chronicky
stejně já mu sloužím věrně
smysl toho neznám
v hlavě mojí nepoddajné
s každým dnem však nevím víc.

2010

S NOCÍ ZAS

Stínem tu klapotný zvuk překrýván
z černí a šedí pláštík šitý
tlumí zde času tón kryje ho ze všech
stran

strachem mé tělo sytí.

Jako by nebylo chmurného dosti
uléhá na mě tu s nocí každodenně
přivírám oči choulím se na pelesti
stín černošedý... já a tma ve mně.

2010

PO ČASE

Plamen tu dávno nevlál na zdi
neb živého zde nebylo
čas na čas pro sebe se pozdil
a hluko tichlo okolo.
Dnes jiný obraz v prostor tištěn
žena tu znovu spí i se svící
a stíny znovu bijí do stěn
ona zas doma slastně kotví.

2010

PROČ?

V duši mám dnes poklizenou
měkké kouty její září
v jasných křivkách kolébavých
andělové v svatozáří
nosí světlo jen se zdají
do duše se neodváží
jako muži co mě znají
stíny šedé v jejich tvářích
s anděly si nezadají.
Pročpak se mě všichni bojí?

2010

Iva Petrová
V RAKVIČKÁCH MOZKU
Fotografie Jan Vávra
Písek, 2010

